

Editorial

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

každý rok se na začátku adventu těším na jednu z našich rodinných tradic, která se pro mě stala symbolem skutečných Vánoc. Chodím se svými dětmi na náměstí ke stromu splněných přání, kde visí kresby dětí z dětského domova. Jsou to jejich vánoční sny a my máme možnost je splnit. Vždy jedno přání vybereme, koupíme, zabalíme a předáme Ježíškovi (paní vychovatelce). Děti většinou kreslí obrázky a já pak společně se svými potomky hledám co nejvíce podobný dárek namalovanému obrázku.

Minulý rok si holčička z dětského domova přála povlečení s buldočky a nám se podařilo podle její kresby najít úplně stejné. Měli jsme obrovskou radost, že jsme holčičce přání splnili a že bude mít taky tak velkou radost, jako jsme měli my. :)

Letos jsme dorazili na náměstí později a na stromě zůstala jen dvě přání. Jedno jsme si vybrali, nahlásili paní vychovatelce a chtěli odejít. Okolo stromečku vždy pobíhají děti z dětského domova a nenápadně sledují, jestli už si jejich dárek někdo vybral... Otočila jsem se proto zpátky, vzala i poslední přání a odcházel jsem s dobrým pocitem a s radostí, že strom splněných přání je prázdný.

Tento jednoduchý akt mě pokaždé naučí něco nového. Vidět radost v očích druhých je dar sám o sobě. Tento pocit sdílím se svými dětmi a věřím, že i jim to přinese do života hodnoty, které budou předávat dál.

Vánoce jsou obdobím, kdy můžeme ukázat, že nám na druhých záleží. Ale nemělo by to skončit odstrojením stromečku. Pojďme společně hledat způsoby, jakými můžeme pomáhat nejen během svátků, ale i po celý rok. Ať už jde o podporu charitativních projektů, nebo prostě o to, být tu pro druhé. Možná Vám bude inspirací i náš rozhovor s profesorem Ráčilem (str. 12). Přejeme Vám příjemné čtení!

Michaela Domerecká,
šéfredaktorka časopisu

